

07 — Uvek poslušaj sebe

— Kupiću! Hleb, mleko, voće, zapamtio! — viknu Ban u telefon nadglasavajući zvuk vetra koji je šištao kroz otvoren prozor auta.

— Hej evo ga tunel, volim te, i požuri kuć...i— veza se prekinula i on baci telefon na susedno sediše, dodajući gas uvek žednom motoru ispod plave haube Mustanga.

Nikada nije voleo ovaj dugački tunel koji je svakodnevno prolazio na ruti od posla do kuće. Tu se osećao nekako stisnuto, tesno, kao da mu je nedostajalo vazduha, a danas još ni rasveta nije bila u redu, stalno je treperila i nekako jedva tinjala, kao da će se svakog momenta ugasiti. Prebacio je menjač u veću brzinu i ponovo dodao gas, želeći što pre da izađe iz utrobe planine.

Plavi Vodopadi su bili tipičan planinski gradić nikao u maloj dolini između visokih stenovitih planina, skućen, lep i odvojen od sveta, ušuškani u tišini ispod širokih stogodišnjih krošanja borova. Mnogi njegovi stanovnici su mrzeli tu izolaciju, ali on i Dajana su ga upravo zbog toga i izabrali, voleli su mir.

Razmišljao je o projektu na kojem su njih dvoje zajedno radili, vozeći instiktivno poznatim ulicama prema marketu koji se nalazio u blizini kuće. Prosto se iznenadio kada je parkirao i shvatio da nije pred marketom. Zalutao? Nasmejao se sam sebi, Dajana će pući od smeha kada joj bude pričao, Vodopadi jedva da imaju dvadeset ulica!

Seo je u auto, okrenuo se i uputio nazad praznim putem kojim je došao. Gde li je samo uspeo da promaši skretanje, pitao se? Gledao je levo i desno, shvatajući da zapravo ovu ulicu uopšte ne poznaje. Svuda niz nju pružala su se dvorišta zarastla u korov, oljuštena farba na kućama i zatvoreni kapci na prozorima, zardale ljuljaške i klackalice. Sve je de-

lovalo napušteno, kao da niko ne živi tu, a Ban nije ni primetio nikoga iako se sada već neko vreme vozio tuda.

Ovo je neverovatno, posle tunela put vodi samo u jednom pravcu, Plavi Vodopadi, nema skretanja, nema raskršća, nema mogućnosti da se neko izgubi, a eto ga tu, vozi se kroz nepoznatu ulicu, u nepoznatom gradu, izgubljen. Zaustavio je auto na pustoj ulici i uključio GPS uređaj, bilo je vreme da reši ovu misteriju. Međutim, misterija nije želela da bude rešena, uređaj je pokazivao da se on ipak nalazi gde bi i trebao biti, još gore, prema mapi njegova kuća je bila odmah niz ulicu.

Odvezao se i zaustavio na to mesto, kuća je bila tamo, ali trebalo mu je malo vremena i mnogo mašte da bi u ruini koju je gledao video Dajanin i svoj dom. Dugo je buljio tako, pre nego što je uzeo telefon u ruke i setio se da je nazove. Pribojao se da telefon neće raditi ili nešto još gore, ali još posle prvog zvona Dajana se javi.

— Nemoj mi reći da si zaboravi kupiti nešto!?!— viknu ona užurbanim glasom. Ban se malo iznenadi ali onda mu osmeh zaigra na usnama, znao je na šta misli i bilo je lepo sada čuti neku tako običnu stvar.

— Ne, nisam te zbog toga zvao...— šta da joj kaže? Očigledno da je kod nje sve u redu.

— Nego zbog čega? — nije se dešavalo da on deluje tako zbunjeno.

— Slučajno sam okrenuo broj, zvao sam Maksa, zbog nekih radova koje bi trebalo ispraviti...izvini.

— Ne možeš da me izbaciš iz glave — nasmeja se ona — napuni kadu i čekaj me u njoj, neka voda bude vrela! — spustila je.

Izašao je iz auta i zakoračio na nekada negovan travnjak koji je sada najmanje ličio na to. Popločanom stazom ispucalom od vremena krenuo je prema oronuloj kući. Nije znao zašto, ali morao je da uđe unutra, nešto ga je vuklo. Kada je bio na pola dvorišta, vrata se otvoriše i po-

grbljeni starac sa gustom mrežom bora oko očiju, duge sede brade i kose, izađe na trem pomažući se štapom na kome su se mestimično još videli tragovi nekadašnjeg laka.

Gledali su se tako neko vreme a onda starac siđe niz malo stapenište, drhtavim korakom prođe pored Bana i zaustavi se ispred Mustanga.

— Pedeset godina, pedeset godina nisam video ovakav. Drago mi je da vidim sada jedan, iako znam da je kopija. — Ban mu sada priđe.

— Nije nikakva kopija, to je Mustang Shelby GT500.

— Ne znam zašto si ovde ali neće me prevariti ni tvoj lik ni tvoj Mustang. — starac se okrenu pa krenu prema kući.

— Trebali ste me davno ubiti, zašto se igrate sa mojim umom? — mrmljao je dok je sporo koračao preko iskrunjene staze prema kući.

— Hej! Ja sam samo krenu sa posla kući, i zatekao moj grad...ovakav! — raširi Ban ruke pokazujući okolo — A u mojoj kući sam zatekao vas! Molim vas hoćete li mi reći šta se događa?! — starac koji je stigao do malog stepeništa, zastade sada.

— Kako ti je ime? — upita on ne okrećući se.

— Ban Kent. — odgovori mu ovaj, ali starac je nastavio. Gde je rođen, kako mu se zovu roditelji, prvi pas, drugari iz škole, gde je upoznao suprugu, i još bezbroj pitanja. Na kraju je starac seo na stepenik i zagledao se u lice mlađeg čoveka.

— Ti jesi ja, ne znam kako, ali stvarno jesi. —

Satima je potom stari Ban pričao mlađem Banu. Pričao je kako je zajedno sa Dajanom uspeo da klonira čoveka, i ne samo to nego da ga načini boljim, pametnijim a njegovo telo savršenijim. Bila je to revolucija. Nova generacija ljudi iz epruvete dala je krila svetu, ali pored svih svojih kvaliteta nisu imali nešto što su obični ljudi imali, osećanja. Počeli su da uređuju planetu po svojim proračunima a u takvom svetu nije bilo mesta za stare ljude. Rat je kratko trajao. Bilo je to kao u prai-

storiji, kada je moderni čovek naišao na neandertalca. Stara rasa je ubrzo nestala.

— Dajana se razbolela i umrla ubrzo nakon početka rata a mene su ostavili da živim zato što sam ih stvorio.

*

Planinski vrhovi već su sakrili sunce kada je plavi Mustang krenuo nazad prema tunelu. Plavičasta neonska svetla još su uvek drhtavo treperela dok je prolazio kroz njega. Svet sa druge strane bio je isti onaj koji je jutros Ban i ostavio kada je krenuo kući posle naporne noći provedene u laboratoriji. Svratio je na prvu benzinsku pumpu i natočio dva velika kanistera sa benzinom pa ih stavio u gepek. Telefon je zazvonio.

— Ban, gde si ti? — bila je to Dajana — frižider je prazan, jesi li uopšte dolazio kući?— zvučala je zabrinuto.

— Objasniću ti sve kada dođem.

— Dođeš? Odakle? — upita sa panikom u glasu. On se osmehnu i parkira auto ispred laboratorije stavljajući upaljač kupljen na pumpi u džep.

— Iz laboratorije.